

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22744/2024
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Ђукановић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 653/24 од 25.07.2024. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 653/24 од 25.07.2024. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизији тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 653/24 од 25.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П 139/24 од 29.04.2024. године, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име неоснованог обогаћења плати износ од 198.122,54 динара са законском затезном каматом од 29.04.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 653/24 од 25.07.2024. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу врати више наплаћен износ на име издржавања (правноснажном пресудом утврђено је да је престала обавеза тужиоца за издржавање туженог) применом члана 210. Закона о облигационим односима. У вези овог правног питања Врховни суд Србије је у пресуди Рев 2206/08 од 17.09.2010. године изразио став да оно што је дато на име издржавања представља извршење природне (натуралне) обавезе или моралне дужности у смислу члана 213. Закона о облигационим односима, са правним последицама утврђеним тим чланом и да се не може тражити оно што је дато или учињено на име извршења неке природне обавезе или неке моралне или друштвене дужности. Имајући у виду напред наведено, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку, по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5 ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа поднета је 18.03.2024. године, а вредност предмета спора је 198.122,54 динара, који износ не прелази динарску противвредност од 40.000 евра на дан подношења тужбе, са којих разлога је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић